

Eja Ta Adhurojmë (seria e Krishtlindjes, pjesa 4 nga 4)

Gëzuar Krishtlindjen! A po kënaqeni? A ndihet si festë ditëlindjeje? Sepse Krishtlindja është kështu, Krishti—lindi, festojmë lindjen e Tij.

Është shumë gëzim që jemi kaq shumë bashkë në këtë festë.

“Eja ta adhurojmë,” quhet kjo festë. Po pse ta adhurojmë? Ne si njerëz jemi formuar për të adhuruar diçka, për t’u dhënë me gjithë zemër pas diçkaje. Natyrshëm duhet të jetë Perëndia i pari; nëse nuk është Ai, gradualisht gjëra të tjera zënë vendin e parë të jetës.

Nëse do të përmblidhej e gjithë Bibla në një fjali, cila do të ishte?

"Duaje Perëndinë tënd me gjithë zemër, shpirt, forcë, duaje tjetrin si veten." - Urdhërimi i madh!

Nëse në jetën e përditshme do të kemi këtë radhë gjithmonë, jeta do të jetë më e qetë, më e bukur, do të ketë më pak stres.

Isha në një festë ditëlindjeje plot me adoleshentë, tani nuk është se ndenja shumë, por aq sa ndenja, mund të dalloja ndryshimin.

Ishin dy grupe adoleshentësh, një grup ishin shokët e klasës së atij që kishte ditëlindjen. Gocat të veshura bukur, si manekina, aq bukur, sikur kishin dalë nga parukeria në atë moment, por përsëri nuk ishin të qeta, sikur ishin në garë kush është veshur më bukur dhe kush bënte foton më të bukur.

Nga ana tjetër ishte një grup tjetër adoleshentësh nga kisha që ishin shumë të qetë, nuk ishin veshur aq ekstravagantë sa grupi i parë, shumica nuk kishin shkuar në parukeri. Por këta ishin më të qetë, më të sigurt në vetvete dhe nuk ishin në garë me njëri-tjetrin, por po shijonin momentin, festën.

Dhe më kujtua ky varg, ky grup di radhën e jetës:

Perëndia i pari, pastaj vetja ime, pastaj të tjerët.

Sepse normalisht si është radhë, vetja ime së pari, unë, për vete, e imja. Po më ngeli kohë ose po ngeli diçka për të tjerët, për Perëndinë...

Ç’ë do një i ri Perëndinë? Ai/ajo është i zoti vetë.

Por kjo lloj radhe krijon shumë tension. Ne jemi krijuar të duam Perëndinë të parin, sepse duke dashur Atë, ke vetëvlerësimin e duhur, je më i qetë, më i sigurt, dhe duke pasur këtë lloj sigurie, të del koha dhe energjia për të bërë për të tjerët.

Prandaj, për katër të diela rresht, jemi fokusuar: Eja ta adhurojmë Jezusin, eja t’i kujtojmë vetes që Ai ka vendin e parë. Perëndia na deshi aq shumë sa dha Birin e Tij që të kemi jetë të re, jetë të plotë, jetë me bollëk në tokë dhe sigurinë e jetës së përjetshme.

Për ty që nuk ke qenë në 3 javët e mëparshme, thelbi i serisë ka qenë vargjet nga Mateu 2. Dijetarët erdhën nga lindja e largët në qytetin ku kishte lindur Jezusi dhe thanë: "Erdhëm për ta adhuruar."

Javën e parë thamë: Ne e adhurojmë Atë kur ngremë duart lart.

Prandaj ke parë disa njerëz me duar lart, ata po adhuronin. Ngjan si dorëzim, duart lart, por jo, është adhurim. Është dorëzim tek Perëndia, por është dorëzim për fitore.

Javën e dytë thamë: Ne e adhurojmë Atë duke dhënë.

Dhe ju dhatë edhe sot, sepse kur vendosim Perëndinë të parin e financave tona, po i themi: 'Ti je burimi i gjërave që më duhen për të jetuar. Ti njeh nevojat e mia dhe do kujdesesh në mënyrat që Ti di.'

Javën e tretë thamë: Ne e adhurojmë duke hapur zemrat, duke i thënë Perëndisë në lutje çfarë kemi në zemër, çfarë na rëndon, çfarë na frikëson, si ndihemi, dhe pastaj kujtojmë besnikërinë e Tij, kush është Ai, çfarë mund të bëjë për ne.

Kurse sot, do të shikojmë: Ne e adhurojmë kur përkulemi në gjunjë. Përkulja në gjunjë është adhurim në formë dorëzimi para Perëndisë. Ja si thuhet:

Mateu 2:10-11 *'Ata, kur e panë yllin, u gëzuan me gëzim shumë të madh. Dhe, mbasi hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marien, nënën e tij, dhe ranë përmbys dhe e adhuruan. Pastaj hapën thesaret e tyre dhe dhuruan: ar, temjan dhe mirrë.'*

Pse ishin kaq të gëzuar? Sepse ishte pritur shekull pas shekujsh, ishin lutur, kishin besuar që një ditë Perëndia do të dërgonte Mesian, Shpëtimtarin e botës, dhe dijetarët besuan që fëmija i sapo lindur ishte Ai.

Çfarë thuhet aty? Kur hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marinë, nënën e Tij, ranë përmbys dhe e adhuruan.

Duket pak e çuditshme, 3 burra në moshë duke u përulur, duke rënë në gjunjë para një fëmije të vogël. Ata kishin ardhur gati 1.500 km larg nga Persia, nga lindja e largët, në Betlehem të Judesë, për ta parë fëmijën që kishte lindur, dhe ja ku e gjetën. Kur e panë, ranë në gjunjë dhe e adhuruan.

Këtë dua të ndaj me ju:

Përulem Para Pranisë së Perëndisë.

Dikush mund të thotë: 'Po ku ndodh kjo gjë sot? Madje sot nuk quhet burrëri nëse përkulesh. Sepse burri që është burrë nuk përkulet.'

Në fakt, një burrë përkulet dy herë në jetë.

Së pari, kur i propozon një vajze për martesë. Përkulet sepse është me leverdi ai

moment gjunjëzimi, sepse ke atë vajzën e bukur që e do shumë dhe do t'i tregosh: 'Unë ngordh për ty, jam gati të bëj çdo gjë për ty.'
Së dyti, një burrë mund të përkulet kur bën ndonjë foto grupi, kur është në sport, në klasë, ose në familje. Nuk i nxë të gjithë fotoja dhe më të gjatët dalin para, por duhet të përkulen në gjunjë.

"Por shiko, nuk është përkulje e plotë, ulem vetëm me një gju, sepse unë jam burrë dhe nuk ulem me të dy gjunjët." A bini dakord? Këto mund të jenë dy momentet kur një burrë mund të përkulet në gjunjë.

Një gjë interesante është se kur shikon Fjalën e Perëndisë, shikon që njerëzit përkuleshin në gjunjë para Perëndisë si shenjë adhurimi para Tij: 'Ti je i pari, Ty të dua, Ti je burimi i jetës sime.' Ja si thuhet te

Psalmet 95:6-7 *'Ejani, të adhurojmë dhe të përkulemi; të gjunjëzohemi përpara Zotit që na ka bërë. Sepse ai është Perëndia ynë dhe ne jemi populli i kullotës së tij dhe kopeja për të cilën ai kujdeset. Sot, po të jetë se dëgjoni zërin e tij,'*

Si thotë vargu: 'Ejani ta adhurojmë... në gjunjë.'

Fjala në hebraisht *shakkah* do të thotë *përulem, përkulem*. Nuk është *shaka* (siç bëj shaka), por *hakkah*.

Kjo fjalë është përdorur 170 herë në Bibël. Ka kuptimin *bie në gjunjë, përkulem në adhurim*.

Nuk ka vetëm kuptimin *bie në gjunjë*, por është edhe një qëndrim i brendshëm: përkulem përbrenda në adhurim dhe ngre duart.

170 herë thotë Shkrimi: *Përulemi para Perëndisë në adhurim*.

Në kulturën tonë është i vështirë ky lloj nderimi. Por kur isha në një udhëtim në Azi, isha në vende si Singapori, Xhakarta dhe Bali. Që te hoteli, kamarierët, te dyqani, kudo që takoje dikë, ai përkulej me nderim. Aq shpesh sa po vihesha në siklet. Më vinte të thosha: 'S'ka gjë mor burrë, rri drejt, je shumë mirë kështu. E kuptoj dhe e pranoj mirësjelljen tënde, por po e tepron pak, se ngele duke u përkulur, do të të dhemb kurrizi.'

Jo mor vëlla, foli murit, çdo herë, nderim me përkulje.

Ne jemi një kulturë me seder, nuk përkulet njeriu ashtu, vend e pa vend.

Por kur vjen puna te Perëndia, kur e kupton se kush është Ai, sa i dashur, sa i mirë, sa i shenjtë, kur e kupton që Ai e mban jetën tënde, natyrshëm të vjen të përkulesh para Tij.

Kaq i shenjtë është Perëndia, sa që ne, si njerëz prej mishi, nuk mund të qëndrojmë drejt para pastërtisë së Tij. Natyrshëm biem në gjunjë.

Një gjë tjetër interesante është se askund në Bibël Perëndia nuk ka kërkuar që ne të përkulemi para Tij. Duket sikur Ai e hamendëson, sepse kur njeriu e

kupton se kush është Perëndia dhe çfarë ka bërë Ai për të, natyrshëm do përkulet para Tij.

E vetmja gjë që Perëndia thotë në Shkrim është: *Mos u përrulni para diçkaje tjetër.* Mos u përrul para idhujve, gjërave që ti mendon se janë të rëndësishme, gjërave që ti mendon se të japin siguri. Mos i vendos gjërat të parat në jetë.

Perëndia thotë: *Mos vendos asgjë tjetër para Meje.*

Sepse natyrshëm kuptohet, nëse Perëndia është i pari i jetës tonë, ne do të na vijë natyrshëm të përkulemi para Tij.

Ti e adhuron Perëndinë duke rënë në gjunjë dhe duke ngritur duar lart, jo vetëm kur je në kishë, por edhe në jetën tënde të përditshme, kur je në shtëpi, lutesh para se të flesh gjumë, në gjunjë para krevatit ose divanit. Ngre duart për ta adhuruar Atë: “Perëndi, Ti je i pari i jetës time, Ti ma ke dhënë jetën, Ti ma ke dhënë familjen, Ti e mban, kujdesu për shëndetin tonë, siguro për nevojat tona.”

Perëndia vetë e përruli veten, erdhi në formë njeriu. Jo vetëm kaq, por madje kur e solli Birin e Tij në tokë, Maria nuk e lindi as te Materniteti i Vjetër, as te i Riu, as te Spitali Amerikan, as te ndonjë spital tjetër me kushte më të mira. Por e lindi në një kasolle, nuk kishte vend në hotel, në han.

Ja sa e përruli veten Perëndia për të na thënë se sa na do, sa shumë është gati të bëjë për ne.

Cilat janë 3 momentet kur mund të përkulet një njeri para Perëndisë sot?

Përkulem Si Shenjë KËRKIMI

Përkulem si shenjë kërkimi, sepse dua ta njoh Atë. “Zot, dua të të njoh më shumë, më mëso çfarë të bëj, më ndihmo në këtë situatë ku jam, më drejto.” Te Marku 10 është një histori interesante e një djali të pasur. Ai kishte gjithçka që i duhej, por përsëri nuk ishte i plotësuar, i ngopur. Ja si thuhet:

Marku 10:17 *'Tani kur po bëhej gati për rrugë, i doli përpara dikush me vrap; u gjunjëzua para tij (Jezusit) dhe e pyeti: "Mësues i mirë, çfarë duhet të bëj që të trashëgoj jetën e përjetshme?".'*

Është në gjunjë para Jezusit. Ishte kaq i dëshpëruar.

Ai kishte çdo gjë që i donte qejfi, por nuk ndihej i plotësuar, prandaj dëshpërimisht vjen te Jezusi dhe i thotë: 'Çfarë duhet të bëj?' Ai ishte në gjunjë për të kërkuar.

Ndoshta disa nga ju jeni në këtë pikë: keni jetuar jetën si keni dashur vetë dhe Perëndia nuk figuron fare në asnjë drejtim.

Por edhe pse keni bërë çfarë keni dashur, përsëri ndjeni një boshllëk brenda vetes. 'Këtë e bëra, atë e bëra, prapë ndihem bosh.' Ndoshta të mungon Perëndia

në jetën tënde. Dhe nëse e kërkon Atë, Ai do të vijë të banojë në jetën tënde, në momentin që ti ia hap zemrën Atij.

Nëse kjo është situata jote, ja se çfarë duhet të bësh. Në fund të mesazhit, flit me Perëndinë me fjalë zemre: “Eja në jetën time dhe mbushe atë, largoje gjithë frikërat dhe meraqet e mia. Unë e kuptoj që jam krijuar prej Teje dhe për Ty, më ngop me praninë Tënde, sepse të dua Ty së pari.”

Dhe nëse ke dëshirë të biesh në gjuhë, bjer në gjuhë.

Nëse je i paqartë në lidhje me besimin te Perëndia, sepse kjo që po dëgjon nuk përputhet me sfondin tënd fetar, lutju Perëndisë: 'Dua të të njoh më shumë, mu shfaq, më fol, më drejto.'

Dua të të jap një paralajmërim të vogël. A e di si thotë Shkrimi?

Afrohu te Perëndia dhe Ai do të të afrohet ty.

Nëse ti i afrosh Perëndisë, Ai do të të afrohet më shumë, duke parë dëshirën tënde të pastër, të çiltër, dëshirën e mirë për ta njohur Atë. Nëse kjo është ajo që ti do, atëherë vendos si ai djali i pasur: 'Unë do e kërkoj, unë do të përulem, për ta kërkuar Atë me shpirt.'

Ja një gjë tjetër se kur mund të përkulemi para Perëndisë.

Përkulemi Si Shenjë PENDESE

Luka 5:8 *'Simon Pjetri, kur pa këtë, i ra ndër këmbë Jezusit dhe i tha: "Zot, largohu prej meje, sepse jam njeri mëkatar".'*

1 Gjonit 1:9 *'Po t'i rrëfejmë mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi.'*

Përkulemi Si Shenjë DORËZIMI

Çfarë është një zonë e jetës tënde që ti nuk po e lëshon, nuk po heq dorë, sepse do ta kontrollosh vetë? Do të bësh sipas kokës sate? Ndoshta është sot momenti për t'ia dorëzuar Perëndisë dhe do të jesh më i qetë. Sepse e ke lënë në duar të sigurta, nëse ia ke besuar Perëndisë.

Mua më pëlqejnë shumë ndeshjet e WWE që kur ishte Xhon Sina. A ka ndonjë fans tjetër këtu të Xhon Sinës?

E ke parasysh kur zihen këta, ndeshja quhet e mbyllur kur njëri thotë:

'Dorëzohem.' Kur e ka zënë ngushtë, me dorën në qafë, ia ka përdredhur dorën dhe ai godet dyshemenë si shenjë dorezimi.

Unë kam dy djem, dhe ndeshemi, bëjmë mundje bashkë nganjëherë kur nuk është gruaja në shtëpi. Dhe një gjë që bënim është se kush mundet duhet të

thotë *dorëzohem*.

Po e gjete, a thotë ndonjëri *dorëzohem*? Jo, në botë jo. E kam zënë ngushtë, e ka fytyrën në tapet ose te krevati dhe nuk dorëzohet. Djali i vogël mund të jetë gati duke qarë, por nuk e thotë fjalën *dorëzohem* në botë.

Shiko, mund të jetë dikush që sillet me të njëjtën mënyrë me Perëndinë. Ka zona në jetën tënde që ti nuk do t'ia dorëzosh Perëndisë. "Do bëj sipas kokës time, edhe pse po shkon për poshtë gjithë jeta."

Jo si në mundje, por ka gjasa që Perëndia të jetë afruar për të qenë pranë teje dhe për të ndihmuar, por ti thua: 'Jo, nuk kam nevojë, nuk dorëzohem, do ia dal vetëm.' Nuk do t'i dorëzohesh qëllimit të Perëndisë.

Po sikur t'ia dorëzosh Perëndisë sot atë zonë të jetës tënde që po e mbron me fanatizëm? Të përulesh dhe të thuash: 'Perëndia, merr dhe drejtoje Ti, më mëso Ti, më fuqizo Ti, më ndihmo Ti.'

Jezusi pati një moment të tillë gjithashtu. Ne festojmë Krishtlindjen; Ai erdhi i lindur nga një virgjëreshë në një grazh, por erdhi që të vdiste në kryq për ne. Jezusi ishte Perëndia i mishëruar dhe e dinte për çfarë kishte ardhur. Ai nuk mëkatoi kurrë, por përsëri përjetoj agoni një natë para se të kryqëzohej. Sepse kur të kryqëzohej, do të binte mbi të gjithë mëkatet, ligësitë, sëmundjet dhe vuajtjet e njerëzve.

Dhe ai moment ishte aq i zymtë, kur gjithë mëkatet ranë mbi Jezusin në kryq, sa që Shkrimi thotë se Perëndia ktheu shpinën sepse nuk e shikonte dot. Dhe Ai përjetoj tmerr dhe dhimbje kur po vdiste në kryq dhe ishte duke vdekur i vetëm, pa praninë e Perëndisë, atë praninë që i kishte dhënë forcë ditë pas dite në tokë. Jezusi e dinte se çfarë po vinte dhe ja se çfarë ndodhi një natë para kryqëzimit:

Luka 22:41-42 *'Dhe u largua prej tyre, aq sa mund të hidhet një gur, dhe ra në gjunjë dhe lutej, duke thënë: "O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti!"'*

Ra në gjunjë dhe lutej. Çfarë lloj lutjeje? Lutje dorëzimi. 'Atë, po të duash, largoje nga unë këtë kupë vuajtjesh. Por ama, mos u bëftë vullneti im, por i Yti.' Disa nga ju, kjo mund të jetë lutja juaj sot: ti dorëzohesh, bie në tapet si shenjë dorëzimi. 'Unë dorëzohem, jo vullneti im, por i Yti u bëftë.'

Ka njerëz që thonë: 'Sa të fortë dukeni ju me gruan tuaj, edhe pse këtë vit keni kaluar kaq shumë probleme dhe vuajtje.'

Ajo që na jep forcë është lutja. Ne bëjmë lutje në gjunjë dhe themi: 'Perëndi, jo çfarë duam ne, u bëftë çfarë do Ti.' Lutja në gjunjë të forcon gjunjët më shumë për jetën e përditshme. Ndoshta për dikë ky mund të jetë një moment ndryshues për jetën tënde, të marrësh forcë, sepse ke rënë në gjunjë para Perëndisë.

Ai që gjunjëzohet para Perëndisë, nuk ka frikë nga asgjë. Ai që nuk gjunjëzohet para Perëndisë do të bjerë para çdo situatë.

Si mbyllje dua t'ju them një sekret, disa prej jush e dinë por për disa mund të jetë hera e parë që po e dëgjojnë. A ta them?

Mund Të Përkulesh Tani Ose Mund Të Përkulesh Më Vonë

Një ditë, ti dhe unë, dhe çdo njeri e çdo krijesë, do të bjerë në gjunjë para Perëndisë. Mund të përkulesh tani, për një prej këtyre tre arsyeve: ose sepse po e kërkon Atë, ose sepse po pendohesh para Tij, ose sepse po dorëzohesh para Tij. Ose një ditë, nuk do të jetë më zgjedhja jote, do të biesh në gjunjë gjithësesi. Ja si thuhet...

Filipianëve 2:8-9 *'dhe duke u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit. Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër.'*

Filipianëve 2:10-11 *'që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju i krijesave (ose gjërave) qiellore, tokësore dhe nëntokësore, dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezu Krishti është Zot, për lavdi të Perëndisë Atë.'*

Çdo gjunjë do të përkulet dhe çdo gjuhë do të thotë: 'Jezu Krishti është Zot.' Perëndia nuk na ka kërkuar të biem në gjunjë para Tij, sepse Ai e di që në momentin që ti dhe unë do ta kuptojmë se kush është Ai, herë pas here do të biem në gjunjë duke e adhuruar Atë. Aq i mirë është Ai.

(Vjen banda e adhurimit.)

Dua t'ju ftoj secilin prej jush sot, (ndërkohë që banda vjen.) Le ta festojmë ndryshe këtë Krishtlindje.

Nuk do të biem në gjunjë nga frika dhe merak.

Ne do të biem në gjunjë në adhurim. Për t'i besuar Perëndisë këtë fundviti dhe për t'i besuar Atij gjithë vitin që po vjen.

Për t'i kujtuar vetes: Ai është i mirë, Ai është dashuri, Ai më ka krijuar, Ai më do.

Le të lutemi të gjithë bashkë në gjunjë. Le të ulemi në gjunjë vetëm nëse e duam aq shumë Perëndinë, sa që duam ta adhurojmë me gjithë qenien tonë. Le të ulemi në gjunjë vetëm nëse jemi duke e kërkuar Atë, dhe duam të themi: 'Dua të njoh më shumë Ty.' Le të ulemi në gjunjë vetëm nëse ka diçka për të cilën duam t'i kërkojmë falje dhe të pendohemi.

Le të ulemi në gjunjë vetëm nëse duam t'i dorëzojmë Atij gjithçka.

Le të lutemi!

Lutja e shpëtimit!